

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
У 7919/07
02.04.2009. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Олге Ђуричић, председника већа, Обрада Андрића и Томислава Медведа, чланова већа, са саветником Надеждом Николић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужилаца: Републике Србије, коју заступа Републичко јавно правобранилаштво - Београд, Немањина број 26 и Агенције за контролу летења Србије и Црне Горе - Д.О.О. из Београда, Трг Николе Пашића 10, коју заступа АБ, адвокат из Београда, против туженог Министарства одбране Републике Србије - Управе за одбрану Републике Србије, због недоношења решења по предлогу за оглашавање ништавим решења Војне поште 1168 Београд Уп.бр. 73-3/99 од 29.03.2000. године, у нејавној седници већа одржаној дана 02.04.2009. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба СЕ УВАЖАВА И НАЛАЖЕ Министарству одбране Републике Србије - Управи за одбрану Републике Србије да одлучи о предлогу тужилаца у року од 30 дана од дана достављања ове пресуде.

О б р а з л о ж е њ е

Тужиоци су дана 20.09.2007. године поднели, преко заступника односно пуномоћника, тужбу због недоношења решења од стране туженог органа по њиховом предлогу за оглашавање ништавим решења Војне поште 1168 Београд Уп. бр. 73-3/99 од 29.03.2000. године. У тужби наводе да су дана 18.04.2007. године туженом органу поднели предлог за оглашавање ништавим наведеног решења, али да тужени орган, у року од месец дана од дана пријема предлога, као ни у даљем року од 7 дана по поновљеном тражењу од 24.08.2007. године, није одлучио по њиховом предлогу. Са тих разлога сматрају да су се испунили услови за подношење тужбе у смислу члана 8. и члана 24. став 1. и 2. Закона о управним споровима. Даље се тужбом указује на разлоге због којих сматрају да је решење Војне поште 1168 Београд Уп. бр. 73-3/99 од 29.03.2000. године ништаво, с обзиром да је у овом случају управни орган одлучивао о ствари из судске надлежности о којој не може да одлучује. Истиче се да је Министарство за одбрану, чији је правни следбеник тужени, наложио исплату контролског додатка ББ на служби у Савезној управи за контролу летења, у којој исти није био запослен, те како се ради о лицу које је запослено у другом органу управе то је своје потраживање ово лице могло да оствари искључиво судским путем. Са тих разлога тужиоци сматрају да је Војна пошта као орган управе решавао о питању из судске надлежности, јер један орган управе не може налагати другом органу управе да изврши одређене обавезе. Предложили су да суд тужбу уважи и наложи туженом органу да у року од 30 дана донесе решење по предлогу тужилаца које ће решење Уп. бр. 73-3/99 од 29.03.2000. године у целости огласити ништавим.

У одговору на тужбу тужени орган је навео да су наводи тужбе неосновани и предложио да се тужба одбије. У одговору се истиче да Републичко јавно правобранилаштво није легитимисано за подношење тужбе, јер се не ради о правима Републике Србије из члана 7. Закона о јавном правобранилаштву, а да је Агенција за контролу летења самостално правно лице чије се финансирање не обезбеђује из средстава буџета Републике Србије, па њен заступник не може бити Републичко јавно правобранилаштво. Даље се истиче да се у овом случају не могу применити одредбе члана 257. став 1. тачка 1. Закона о општем управном поступку, јер се решењем, чија се ништавост захтева, одлучивало о ствари која је у управној надлежности, те да је одлука, којом се Савезној управи за контролу летења налаже исплата средстава, донета у складу са Законом о финансирању Савезне Републике Југославије. Поред тога тужени орган је поднеском од 19.03.2009. године обавестио суд да не располаже списима предмета и да не може да се изјасни о наводима тужбе.

По разматрању навода тужбе и одговора на тужбу, Врховни суд Србије је нашао да је тужба основана.

Одредбом члана 208. став 1. Закона о општем управном поступку прописано је, између осталог, да када се поступак покрене поводом захтева странке орган је дужан да донесе решење и да га достави странци најдоцније у року од два месеца ако посебним законом није одређен краћи рок. Уколико орган, против чијег акта није дозвољена жалба у року од 60 дана не одлучи по захтеву странке, као ни у даљем року од 7 дана по поновљеном тражењу, странка може покренути управни спор пред надлежним судом (члан 24. став 2. у вези става 1. Закона о управним споровима).

Одредбом члана 258. став 1. Закона о општем управном поступку прописано је да се решење може у свако доба огласити ништавим по службеној дужности или по предлогу странке или државног односно јавног тужиоца, а ставом три истог члана прописано је да се против решења којим се неко решење

оглашава ништавим или се одојија предлог странке или државног, односно јавног тужиоца за оглашавање решења ништавим да је допуштена жалба. Ако нема органа који решава по жалби против тог решења може се непосредно покренути управни спор.

Из решења Војне поште 1168 Уп. број 73-3/99 од 29.03.2000. године произлази да је исто донето на основу члана 192. став 1. Закона о општем управном поступку, те да се овим решење признаје право на контролорски додатак Милић Чедомиру, пуковнику на служби у Савезној управи за контролу летења Београд и одређује се да му тај додатак припада у висини од 60% од основне плате почев од 01.09.1994. године, с тим да исплату контролорског додатка као и обавезе и доприносе на та средства изврши Савезна управа за контролу летења Београд. Према томе ово решење донето је применом одредаба Закона о општем управном поступку, а тужиоцу су поднели предлог за оглашавање овог решења ништавом применом одредаба члана 257. и 258. Закона о општем управном поступку. Како из навода тужбе, доказа поднетих уз тужбу у одговору на тужбу произлази да по предлогу тужилаца за оглашавање ништавим наведеног решења, тужени орган није одлучио у законом прописаном року, као ни након подношења ургенције од 24.08.2007. године, то је тужба тужилаца због недоношења решења, сагласно наведеним одредбама закона, основана.

При томе у вези навода одговора на тужбу којима се истиче да Републичко јавно правобранилаштво није легитимисано за подношење тужбе, те да у овом случају није било услова за оглашавање решења ништавим применом члана 257. став 1. Закона о општем управном поступку суд указује, да су тужиоци поднели уредан предлог за оглашавање ништавим наведеног решења, те да је тужени орган у сваком случају био дужан да по предлогу поступи и донесе одлуку.

Са изнетих разлога, Врховни суд Србије је, на основу члана 41. став 5. Закона о управним споровима, тужбу уважио и наложио туженом органу да одлучи о поднетом предлогу у року одређеном диспозитивом ове пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ СУДУ СРБИЈЕ У БЕОГРАДУ,

дана 02.04.2009. године, У. 7919/07

Записничар, Председник већа-судија,

Надежда Николић, с.р. Олга Ђуричић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Оливера Стругаревић

ВС